

146.887

IR
FOR
G

7
2
A

146887

93

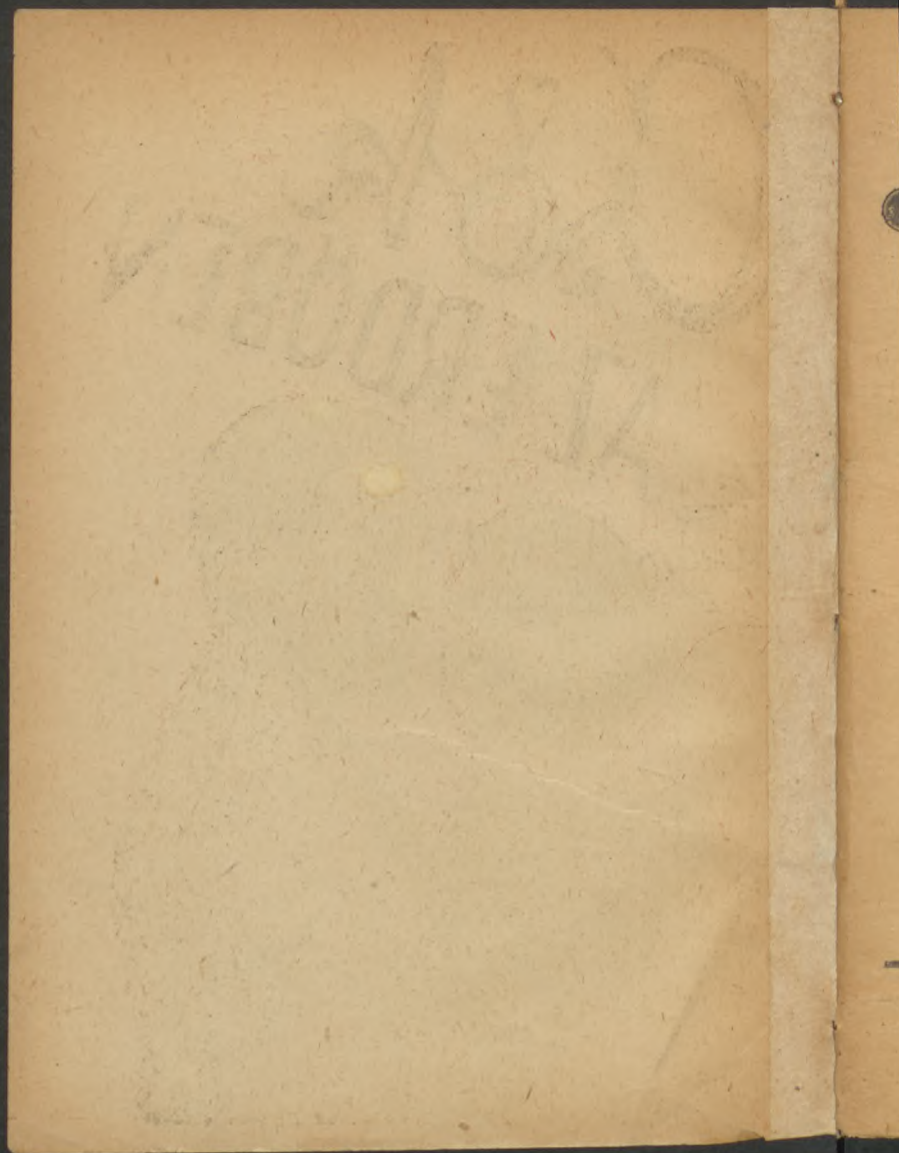
Csók

AZ ERDŐBEN

IRTA:
FORSTER
GYÖRGY

30
FILLÉR

CSÓK AZ ERDŐBEN

RTA.

FORSTER GYÖRGY

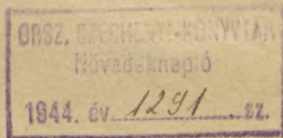
43051/1943. M. E. sz.

VITEZ ROZS KALMAN KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, VI., ARADI-UTCA 8

bc

Minden jog fenntartva.

146887

Kiadja: vitéz Rozs Kálmán könyvkiadó
Budapest VI. Aradi utca 8.

Nyomatott: Globus Nyomdai Műintézet Rt., Budapest. V.
Aradi utca 8. — Felelős: vitéz Margittay Antal igazga

ELSŐ FEJEZET

(Péter madarat fog.)

A vízmosás partja meredek volt és komiszul csúszós a tegnapi esőtől. Vedres Péter lába alól kiszaladt a talaj és sokkal gyorsabban ért le Füle Áronhoz, mint számította. A legény rosszaló fejcsóválással nézte, de nem mozdult, hogy segítsen a tápázkodásban.

— A nemjóját... még elriasztja a medvét.

Vedres a megzúzódt derekát tapogatta.

— Jó, jó... most még csak ordíts te is ráadásul. Egyéb nem hiányzik.

Áron vállat vont; lomha lépéseivel tovább baktatott a vízmosás alján arra, amerre a meredeken lejtő hegyoldal a patak zuhogója felé lankásodott. De tíz lépést sem tett, hirtelen megállt. Türelmetlenül intett az erdész felé.

— Várjon már, téés úr... Jön — és megmerevedett, mint a cövek.

Vedres legszívesebben képenvágta volna önmagát; ha csakugyan most jön a vad az esés zaja egész biztosan megzavarta s ha egyszer átvált a horgai irtáson, üthetik bottal a nyomát. S akkor Füle Áron megint csak legénysorban marad.

Valahol a rőt arany- és lilaszínben pompázó őszi bokrok között csakugyan mozgás kelt, az erdész füle valamivel később érzékelté, mint Ároné.

Vedres válláról lassan lecsúszott a puská...

A nap éppen akkor búcsúzott a hegyoldaltól; fodoros fehér felhők mögül sugárzott lángoló csíkokat s bükk-óriások tetejére s feljebb a fenyves sötétzöld hullámain és eperszínű foltokat gyújtott. Valami kis egészen könnyű szél zizegve szállt el a tarló lombok között s mint valami távoli hárfa kísérezeneje, idáig hallatszott a palakesobogás.

Füle Áron marka is megfeszült a hosszúnyelű fejsze markolatán; akkor már a szellősüsgést és a patak-zörejét egyformán elnyomta az éves avar száraz pergése, amely ijesztő közelségben hangzott. Azután szétnyíltak a bokrok az ösvénytelen hegyoldalon s Péter kezében egyszerre táncolni kezdett a fegyver.

Még Áron képének sunyi bajuszkája is kérdőjellel merevedett.

— Tyűh, az antikrisztusát!...

A lány pedig, aki a várt medve helyett hirtelen eléjük került, olyan fáradtnak látszott, hogy Vedres azt hitte: tüstént összeesik. Lábát nehezen húzta a szeges bakancsban vastag, rövid szoknyáját tüske fépte, haja bomlottan lógott a homlokába s arcának puder-rétege fölött zsírosan átfénylelt az izzadság.

Kezét szívére szorította és megállt, mint aki ereje utolsó cseppjéig jutott.

— Jaj... nem tudom, merre járok... kérem, segítsenek.

Hangja, a különös légysággal csengő meleg és vibráló leány-hang egyszerre meghódította Pétert. De persze csak a maga módján.

— Jöjjön el onnan, az áldóját... és köszönje a véletlennek, hogy nem kapott golyót.

A lány kissé elsápadt, de habozás nélkül engedelmeskedett. Pár lépést közeledett s karesú fiús kezével elkínzottan simított végig homlokán.

— Eltévedtem... kérem, ne haragudjanak.

Füle Áron elfordult, kiköpött és megrántotta a szűk szőrnadrág keskeny szíját.

— No fene... akkor tán mennénk. Jobb, ha minél távolabb enyelgünk innen.

S választ sem várva, nekifordult vissza, a csapásnak.

Vedres a lány mellé lépett.

— Adja ide a hátizsákját. Alig félóránnyira vagyunk az esztenától s ha nem bírja erővel, támaszkodjon rám.

A lány elkínzottan tekintett körül.

— Nem lehetne itt... pihenni egy kicsit?...

A kérdés csendben és gyámoltalanul hangzott s az erdész bár anyire nem akarta is, nem tudott elfojtani egy gúnyos mosolyt.

— Pihenni, itt? Hm... ha nem tudná: medvejárásban vagyunk.

Sürgetően hozzányúlt a lány karjához s az érintésre azonnal elindult az ismeretlen vándor.

— Legalább egy korty vizük, ha volna...

— Víz? — Vedres ismét nevetett, amíg kulacsát előkotorta. — Csak óvatosan bánjon vele. Fenyővíz...

*

Az esztenán pirosan fellobogott a tűz. Még kívül voltak a gerendaház előtt s az aranyszikrák mesevilágot csillogtattak meg a sűrűsödő, hűvös estében. A tűz fölött sárga, opálos fénnnyel megvilágított füstszálak úsztak.

Grácia, a kores kuvasz lustán és álmosan lödörgött a ház körül. Bizalmatlanul nézegette az idegent, de csendben maradt, mert tapasztalatból tudta, hogy

a vendég több sajtthéjat, penészes kenyérdarabot, sőt szalonnabőrt jelent.

A fenyővíz és az étel kissé megszínesítette a lány arcát. A városi ember kíváncsiságával nézegette az eszléna gerendáit, a száradni kitélt szagú edényeket, az eszlenást, a vén Mózeszt és Juli nénit, az asszonyát. Füle Áron a ház körül motogott s csak időnként pillantott rosszalóan a lányra s valóban, neki volt is oka haragudni rá.

Vedres Péter szemközt ült, a tűz másik oldalán egy bükkfa rönkön. A lány odafordult hozzá.

— Már azt hittem, rám esteledik az erdőben. Majdnem meghaltam a félelemtől.

— Alaposan elkódorgott — bölintott az erdőze.
— Persze, Naszódról indult...

— Fellegfürdőről.

Az erdész szeme kerékrenyílt.

— A túlsó oldalról? Na, akkor értem, hogy ennyire fáradt. De máskor legalább nem vág neki egyedül a hegynek.

— Egész tisztán látszott az ösvény és én komoly turista vagyok. Svájcban is másztam hegyet s elvégre mindenkivel megtörténhet, hogy eltéved.

Hangja egyre emelkedett s utolsó szavaiban már érezhető harciasság vibrált. Ehallgatott s hogy Vedres nem felelt, megkérdezte:

— Maguk vadászni voltak?

— Csak lesen.

— Medvére?

— Arra. Könnyen találkozhatott volna vele.

A lány vállat vont.

— Azt mondják, a medve nem bántja az embert.

— De ez bocsos s azonfelül féltucat golyó van benne.

— Úgy beszél róla, mintha személyes ismerőse lenne — nevetett a lány cseppnyi idegességgel.

Az erdész komolyan bólintott.

— Azok is vagyunk. Vagy két hónapja hajszáshíjján ölrementünk.

— Nem volt puskája?

— Az erdésznek felesége a puska. Azzal ébred Azzal hál.

— És mégsem lőtt? Vagy nem talált?

Péter a ház felé intett.

— Lőhettem volna, de Áron lefogott. Tudja — tette hozzá magyarázóan —, ritkaság az, de odaát tanyázott a kincstári tölgyesekben. Áron csalta át hozzánk s megegyeztünk, hogy enyém a medve, övé a bocs. Csakhogy a bocs akkor még aprócska volt, elpusztult volna az anyja nélkül. Így hát azóta is szoktatjuk mostanáig...

— Szoktatják?

— Úgy á... Léppel, meg mézzel fogjuk, mint a madarat.

— Ez tréfa...

Vedres nevetett.

— Dehogy tréfa. Mézzel szoktatjuk, hogy meg ne szökjön s mielőtt elejtjük az öreget, léprecsaljuk a bocsát.

Felállt és a hamvadó tűzbe dobta cigarettáját.

— Leküldöm Áront a telepre, nehogy kétségbeessenek az eltűnése miatt. Maga okosabban teszi, ha pihen reggelig.

A lány felelni akart, szavait azonban a kuvasz váratlan vad csaholása vágta ketté. Áron az utolsó pillanatban kapta el a nekiiramodó állat koloncát, ugyanakkor, mikor a közeli mogyoróbokrok mögül turistaruhás, vállas férfi lépett a tűz fénykörébe.

*

Amint az érkező embert megpillantotta Vedres, önkéntelenül nézett a lányra. A lány arca égett és szinte eltorzult az indulattól. Egyébként szabályos vonásai pillanatig szinte ijesztőek voltak. Felugrott, de ekkor már a férfi is a tűz mellé ért és megállt közvetlenül a lány előtt.

Feszült csend támadt, csak a kutya dühös hör-
gése hallatszott, amint dühöngve küzdött a kolonc és
Áron vasmarka ellen. A férfi mereven állt. Jóval idő-
sebb lehetett Péternél; széles vállai, termete és ökle
azonban, amelyben szögesvégű túristabotot szorongat-
tott, nem mindennapi izomerőről tettek tanúságot.
A hamvadó tűz gyér fényénél is látni lehetett, hogy
szemében fojtott indulatok fénye lobog.

Hangja mélyen és halkán csengett.

— Mi értelme van ennek az újabb ostobaságnak,
Mária?

A lány kissé visszahúzódott. Arca már vissza-
nyerte természetes színét, hangja azonban szinte per-
zselt.

— Az az értelme, hogy látni sem akarom magu-
kat. És most hagyjon el... induljon vissza, de tüs-
tént! Érti?

A férfi futó pillantással felmérte a társaságot.
Áron a kutyával eltűnt az eszteta mögött, a vén Mó-
zes és felesége mozdulatlanul, kökemény arccal áll-
tak. Vedres kissé oldalt húzódott és úgy tett, mintha
az erdő felé tigyelne. A férfi mégis lehalkította a
hangját.

— Vannak dolgok, Mária, amiket nem szabad
túlzásba vinni. Lásza be, hogy nincs igaza és...

— Nem látok be semmit. Menjen innen...

— Ahogy akarja. De maga fogja megbánni a végén...

— Ha megbánom, az én bajom lesz.

A férfi türelmetlen mozdulatot tett. A hangja is emelkedett.

— Eh... szedje össze magát.

— Nem... ne közeledjen.

— De értse meg...

— Nem értek meg semmit. Hagyjon, hagyjon!...

Vedres Péter megelégette a vitát. Közelebb lépett, egyenesen a férfi elé.

— Jó estét...

A férfi bólintott.

— Jó estét. Sajnálom, hogy ilyen kínos ügy kapcsán zavarom a nyugalmodat. A hölgy...

— A hölgy olyan fáradt, hogy az út felét sem bírná, különösen éjszaka — vágott közbe Vedres. — Azt hiszem tehát, kár most indulást emlegetni.

Csend lett. A férfi elgondolkozva nézett maga elé. Azután vállat vont.

— Nos azt hiszem, úgyis eredménytelenül érvelnénk ma este. De nem megyek le a hegyről; jövet, mintha egy erdészházat láttam volna. Talán adna-e helyet éjszakára.

Vedres mosolvgott.

— Egész biztosan adnak. Tudniillik én vagyok az erdész. Az egész házban egyetlen öreg cselédet talál: mondja meg neki, hogy én küldiem, de még dolgom van az irtáson.

— Köszönöm.

A férfi bólintott. Aztán megint a lányhoz fordult.

— Gondolkozzan Mária. Reggel visszajövök. Jóéjt.

Megemelte a kalapját és hosszú egyenletes léptekkel elment. Vedres Péter megvárta, amíg a távozó léptek egészen elhangzanak; akkor a lányhoz fordult.

— Az esztenásbar megbízhat; olyan szénaágyat kap, hogy a király is elalhat rajta.

— Maga elmegy?

— Dolgom van még.

— Azt hittem, megmagyarázhatom...

Az erdész elhárító mozdulatot tett.

— Reggel is ráér. De megjegyzem, hogy mi itt a havason, nem tulajdonítunk jelentőséget a magyarázatoknak.

Még beszólt az esztenáshoz, azután magához intétte Áront. Eszeágában sem volt a szénégetőig kutyaolni: párszáz méterrel távolabb Áromnak nagy-szerű kunyhója volt.

A legény egy darabig szótlanul bakiatott mellette,
de azután mégis kikiváncozott belőle a méltatlan-
kodás.

— Ejsze, azért csak cudar egy fehérnép le-
het az...

— Mit törödsz vele... majd reggel elmegy...

— El... pedig amúgy egész szemrevaló lenne,
ha meg kihízna kicsit itt a havason.

— Bolond vagy. Városi nép csak napokig bírja
a csendet.

Áron bólogatott.

— Úgy igaz... de csak megjártuk, ugye téés
úr... Medvét vártunk, mégis madarat fogtunk.

— De nem jókedvünkben.

— Madár, madár... — bölcsekedett Áron —
aztán az az egy meg holtbiztos: vagy szép madár,
vagy jómadár, vagy mind a kettő...

S szavai nagyobb nyomatékként megint ki-
köpött.

MÁSODIK FEJEZET

(Csók az erdőben.)

Reggelre dér csillogott a fák ritkuló lombján s a
legelő fűszálai összezsugorodtak; de a nap ragyogó

aranyszínű kelt s első sugaraí azonnal felébresztették az alvó erdőt. Mintha gigászi karmester láthatatlan bottal beintett volna rejtett zenekarának, ezernyi madár fogott hozzá reggeli énekéhez.

Vedres Péter panyókára dobta bekecsét s a csípős korareggelben leballagott a csurgóhoz, amely vagy száz lépéssel alább hatalmas sziklatömb alján fakadt s szeszélyes, mély medret vájva magának, futott a patak felé.

Prüszkölve, nagyokat fújva mosakodott s éppen nekiállt, hogy Áron durvaszörű kendőjével vörösre dörzsölje a bőrét, amikor vidám nevetés csendült a háta mögött.

— A kutyafáját... úgy mosdik, mint egy vadember.

Péter eldobta a törülközőt és a bekecse után nyúlt.

— A havasi ember nem sokban különbözik a vadembertől. Egyes helyeken, a fejszétől eltekintve, még a vasat sem ismerik... és így is van rendjén.

Mária közelebb lépett. Szája szélén még mindig nevetés bujkált, friss volt és vidám, mintha tökéletesen elfelejtette volna a tegnapi napot.

— Úgy beszél, mint aki ellensége minden kultúrának — mondta kötekedve.

— Az erdész vállat vont. Cigarettára gyújtott, úgy felelt.

— Ellenkezőleg. Őszintén nagyrabecsülöm a kultúrát — legalább is egyes vívmányvaiban...

— Mint például a szeszgyártás?

— Mint például a fogkefe és a pipereszappan, a könyvnyomtatásról nem is szólva.

— Ezek szerint maga egy erdei remete, aki büszkén magányát lelkének nemesítésével vidámítja meg.

Vedres Péter nevetett.

— Tudja, maguk városiak megérdemelnék, hogy hatóságí intézkedéssel mindnyájukat ideszállítsák egyszer pár hétre, hogy megtanulják: mennyi verejték lobban el például a közönséges tűzifában is. Persze ilyenkor nyáron arany az élet... s maguk különben is csak a hely romantikáját veszik észre.

— Jaj, még valami erdőgazdasági előadásba kezd... inkább hallgatok. Annál is inkább, mert ez a napkelte csakugyan gyönyörű. Megérte azt a kis kirándulást...

Az erdész szemében könnyű gúny villant.

— Úgy vettem észre, mintha nem csak a napkelte kedvéért jött volna ide...

Mire kimondta, már meg is bánta az elröppent szót; elvégre valóban semmi köze ennek a vadidegennek.

lányának a magánügyeihez; Mária azonban megállt és ránézett.

— Most én mondom: ne keressen romantikát ott, ahol csakugyan nyoma sincs. Alapjában véve csak annyi történt, hogy kissé ideges voltam tegnap.

— És ezért gyalogolt húsz kilométert hegyenvölgyön át?

A lány nem felelt. Elgondolkozva indult el Vedres mellett visszafelé a keskeny csapáson. Percekbe telt, amíg ismét felemelte fejét.

— Mondja, tulajdonképpen hogy hívják magát? Vedres megállt.

— A kutyafáját, ne haragudjon, erről egészen megfeledkeztem. Látja, csakugyan vadember vagyok. Egyébként Vedres Péter a nevem, római katolikus vagyok, 28 éves, nőtlen, de félig-meddig vőlegényjelölt. Foglalkozásom: erdész, jövődelmem...

— Elég, elég, mert végül még a családfáját is bemutatja. Ha jól emlékszem, rólam beszéltünk...

— Pardon, parancsoljon...

— Nem hosszú a történet, nem is érdekes. Balajthy Mária a nevem s oldalági rokona vagyok a Baranyamegyei dúsgazdag Balajthyaknak. Még gyermek voltam, mikor szüleim meghaltak s én egyik nagybátyám házában nevelkedtem fel. Ez az ember

Később özvegyen maradt, s miután akkor már felnőtt lány voltam, megkérte a kezemet. Visszautasítottam és szerettem volna valami állást vállalni, de nem engedték. Talán el tudja képzelni, mit jelent szegény rokonnak lenni, szembeszállni a család akaratával s ráadásul nem tudni semmit, aminek a gyakorlati életben hasznát vehetnénk. Oda voltam kötve hozzájuk felnőtt ésszel, de tehetetlenül, mint egy gyermek.

— Az egészséges felnőtt sohasem tehetetlen...

— Én az voltam. Sőt még most is az vagyok, látja, hiába próbálok lázadozni. Az történt ugyanis, hogy nagybátyám egyik barátjának és politikai ellenfelének szeme szintén megakadt rajtam. Ezt az embert Parragh Sándornak hívják és ugyanaz, akit tegnap láttam. Igent mondtam neki, de csak azért, hogy a rokonaimtól megszabaduljak...

— Hm...

— Úgy gondolja, hogy...

— Azt gondolom, hogy ilyen megfontolások alapján sohasem tudnék házasságot kötni. De mindegy, folytassa...

A lány a fejét ingatta.

— Amint látja, nekem sem megy, Balajthyék a nyáron kisütötték, hogy vadászni akarnak a havasok

közt. Így kerültem ide egy kisebb társasággal s tegnapelőtt este véletlenül jobb kedvem kerekedett a szokottnál. Parragh azonban félreértett; éles féltékenységi jelenetet rögtönzött, mert szerinte túlságosan bizalmas voltam a társaság egyik tagjához. Még tegnap reggel is ezen veszekedtünk s ezért hagytam faképnél kirándulás közben.

— Úgy... de akkor mégis csak vissza kellett volna mennie vele.

A lány a völgy felé nézett. Mélyen alattuk a бүккердö lombszőnyegét éppen akkor gyújtotta lángra a nap és az erdőn túl tejszínű ködfelhő kavargott a gyér és sovány szántóföldek fölött.

Lassan húzta a szót.

— Hiszen visszamegyek... csak tudja: néha felházas az ember. Én tegnap véletlenül szembekerültem a természettel, azzal a természettel, amely nem ismer ostoba szokás-törvényeket s amely olyan őszinte és kendőzetlen, mint amilyen ruzsos az én arcom. Láttam magukat azzal az Áronnal, amint nem is titkolták, hogy cseppet sem örülnek a látomásnak. Pedig a jólöltözött fiatal lány aligha gyakori jelenség erre fejét lehajtva. Vörösesbarna, hullámos haja a homloktan medve. Akkor hirtelen és később, amikor a tűz mellett ültünk és maga arról beszélt, hogy a medvét

is lehet mézzel „szoktatni“, egyszerre kínzó vágy, fogott el: úgy élni, amint maguk. Olyan egyszerűen, őszintén és természetesen.

Pillanatra elhallgatott, ránézett Vedresre, azután egyszerre váratlan kérdéssel fejezte be.

— Mondja meg őszintén, tudna-e a szíve ellen nősülni?

Balajthy Mária hangja olyan heves és támadó volt, hogy az erdész megtorpant meglepetésében.

— Én...? Ne felejtse el, hogy férfi vagyok s a két kezem munkájával mindig el tudok tartani egy asszonyt.

Megint csend lett. A lány hallgatagon lépdelt, fejét lehajtva. Vörösbarna, hullámos haja a homlokára hullt s finom arcéléből csupán vékony orra, kis húsos szája és gömbölyű álla látszott. A durvaszövésű vastag szoknya és rövid bőrmellény sem tudta elrejteni vékonyesontú alakjának finom körvonalait.

Vedres Péter — úgy menetközben és félszemmel — hosszan elnézte. Ha jól visszagondolt saját életére, a főiskola óta talán ez a Mária volt az egyetlen és első modern városi nő a közelében. Az egyetlen és első, akinek minden pólusából áradt a hideg-meleg folyó víz, a nem cseppenként mért illatszer és akinek gondolatavilága lényegesen túlnőtt a falutornyan és a

tyúkudvaron. S hirtelen eszébe jutott, hogy a szomszédos horgasi állami erdő főerdésze is Kolozsvárról házasodott. Még hozzá a felesége ugyancsak szép asszony lehetett valamikor...

Mária egyszerre felnézett rá s a tekintetük váratlanul találkozott. Az erdész zavartan nézett félre; de akkor egyszerre könnyű kéz érintését érezte a karján.

— Mire gondol?

Vedres megrázkódott. Röviden, csaknem durván felelt, de hangjában több volt a védekezés, mint a meggyőződés vagy indulat:

— Mire gondolnék? Arra, hogy még ma meg kell csinálnom a szénégetők havi elszámolását.

— Nem igaz.

— Ejnye...

— Rám gondolt. Úgy-e rám gondolt?

Egyszerre azt vették észre, hogy egymással szemben állnak. Vedres arcát megcsapta a friss, fiatal leánytest illata. Elöntötte arcát a vér.

— És ha magára gondoltam? — kérdezte rekedten.

Mária hangja felujjongott.

— Akkor egyet gondoltunk... hát nem érti? És nem gyönyörű.

Tágult szempillákkal kissé felágaskodott, hogy közelebb hajolhasson a Vedres szája, akkor egyszerre úgy csapott rá, olyan mohón és éhesen, mint vércse a vadgalambra. Nem sikoltott és nem ellenkezett; szinte beleájult az erdész vaserős karjaiba s csak akkor pillantott fel riadtan, amikor a két kar hirtelen eltaszította magától s a férfitest acélos gyorsasággal felegyenesedett mellette.

Akaratlanul követte szemével Vedres pillantását s azután egyszerre sikoltva ugrott hátra.

Talán harminc lépésnyire tőlük, csaknem az Áron kunyhóját övező mogyoróbokroknál Parragh Sándor állt és szobormereven, kökemény arccal figyelte a csókot. Csak akkor mozdult meg, amikor Vedres hirtelen felegyenesedett. S kezében akkor lassan emelkedni kezdett a fegyver.

Mária tág szeme az erdészre szegeződött...

— A puska... az erdész felesége... — dadogta, de Vedresnél a korareggeli órában még zsebkés sem volt.

S a lánynak sem nyílt alkalma arra, hogy tovább beszéljen; Péter kurta, erélyes karmozdulata valószínűleg elsodorta Parragh szeme elől. A férfi csak akkor lépett előre, szembe az emelkedő fegyvercsővel, amikor Máriát már a testével fedezte.

Nem esett szó, még a fogak sem csikordultak, csak a két férfiszempár kereste egymást, mint két éles kardpenge. S akkor a lány élesen felsikított; tántorogva bukkant elő Vedres hatalmas háta mögül, majd néhány villámgyors ugrással Parragh előtt termett.

Hogy szólt-e, vagy csupán a szeme beszélt, az erdész később sem tudta megállapítani; a felemelt puska azonban a következő másodpercben lehanyatlott s Parragh kurta meghajlással üdvözölte Vedrest. Azután, mintha semmi sem történt volna, a lány előreindult és Parragh követte a völgyhöz vezető ösvény felé. Hangjuk nem hallatszott, Mária mozdulatai azonban elárulták, hogy indulatosan magyaráz valamit. Parragh időnként bólogatott hozzá.

Vedres, ajkán a kérértlen csók ízével, mozdulatlanul állva maradt. Sután és értelmetlenül bámult a távozók után s valóban csodálkozott is azon, hogy még mindig életben van. De ezután úgy rohant végig idegein a düh, mint a villám. Ki ez a lány, aki az egyik pillanatban szinte felkínálta száját, a másikon pedig faképnél hagyta, mint szent Pál az oláhokat? És ki a férfi, aki rá merte fogni a puskáját, mint valami védtelen és értéktelen fenevadra s utána csak úgy, minden köszönés és magyarázat nélkül elballag azzal a lánnyal, aki tegnap még csaknem kikaparta a szemét?

Mérgesen ment vissza Áron kunyhójába és úgy tett, mintha nem vette volna észre a legény szája- szélén bujkáló kis gúnyos mosolyt.

HARMADIK FEJEZET

(Két férfi egymással szemben.)

— Té-es úr!

— Na...

— Héj, tés úr... ehelyt ezt a vaskot lelém...

Vedres dohogva mozdult; nyögve tápászkodott, azután egyszerre egész éberén felült.

— Mi az?

Csodálkozva nézte a kis villogó kövekkel kirakott melltűt, amit Áron a tenyerén tartott. Apró volt az ékszer, alig kétujjnyi, de halványsárgán csillogó fénye és köveinek csillogása messziről elárulta, hogy nem olcsó vásári holmi.

Az erdész homloka összeráncolódott.

— Hol lelted, te?

— Mondom, ehelyt a kunyhó körül, alig két köhajtásnyira. Úgy megcsillogott a napon, hogy szinte belevakultam.

Kissé elhallgatott és a hárságy szélére tette az ékszeret.

— Alighanem az a tegnapi szép leányasszony vesztette el. Ott vala, ahol a téés úrral kettesben enyelgének... — és megint vigyorgott, hogy Vedresnek megint fejébe szaladt tőle a vér.

— Fogd be a szád... — mormogta és sebtén felöltözött. Csak akkor szólalt meg újra, amikor már útrakészen állott. Lemegyek Fellegfürdőre. Menj le az erdészházba és mond meg, hogy ne várjanak, csak éjszakára. Ha Horgasról üzenet jön, mondják meg, hogy holnap útjukat ejtem.

Zsebretezte az ékszeret és elindult. Még önmaga előtt sem tagadta: örült, hogy újra közelébe mehet a lánynak. Valami homályos bosszúvágy égett benne a lány iránt és Parragh Sándorral szemben is. Tudta, ha egyszer szembenállnak, keresni fogja az alkalmat, hogy visszafizesse a tegnapi megaláztatást.

Meredek utakon csaknem az egész hegyet meg kellett kerülnie. Alkonyodott már, amikor elérte az apró fürdőhely szétszórt házait. Nem kellett kutatnia a vendégek után. Ilyenkor ősszel már csak egyetlen vendéglő tartott nyitva a faluban: egyenesen oda-
ment.

A szélestornácú faház ablakai messze világítottak s a hátsó terrasról messzire elhallatszott a cigánymuzsika. A kerítés körül leányok, legények meg apróságok ácsorogtak, élvezték az ingyen szórákozást.

Vedres megkerülte a házat.

Nyolc-tíztagú társaságot pillantott meg a terrazon. Előttük boros- és borvizes-üvegek sorakoztak s a jókedv már ugyancsak magas fokra hágott. Három nő is volt a társaságban; kettő közülük amolyan cigányozó asszonyka, a harmadikban Vedres a hangjáról felismerte Máriát.

Fellépett a terraszra vezető pár lépcsőn s amint az utolsó fokon megállt, pillantása azonnal találkozott Parragh Sándoréval. Parragh kezében megállt a pohár, amint az érkezőt észrevette. Nehézkesen felállt és kilépett a lámpák fényköréből Vedres felé.

Hangjában kissé szeszgőzös indulat forrósodott, amikor megszólalt.

— Mit keres itt?

Vedres oldalt lépett.

— Amit akarok ... — mondta kurtán és elutasítóan.

Parragh azonban ismét elébeállt. Talán arra gon-

dőlt, hogy Vedresben alkalomadtán túlságosan kemény ellenfélre akadna, mert hangja megcsendesedett.

— Nem akartam megbántani — morogta. —
Viszont, ha Máriához jött...

— S ha hozzájöttem?

Parragh felszegte a fejét.

— Nem engedném beszélni vele. Mária idegei az
utóbbi időben túlságosan odavannak; semmi értelme,
hogy újabb bolondságokat csináljon.

— Úgy...

Most már Vedres hangja is átforrósodott. Oda-
lépett a másik férfi elé, olyan közel, hogy Parragh
borgőzös lehellete az arcába csapott.

— Nem mondaná meg, hogy mire céloz? — kér-
dezte élesen.

— Tudja jól.

Az erdész szája gúnyosan elhúzódott.

— Nem nagyon bízhat önmagában, ha ennvire
ővatos.

— Semmi köze hozzá.

— Magának sem ahhoz, hogy mikor, kivel be-
szélek.

— Az még elválik.

Hangja rideg volt, szeme nyugtalanul csillogott állandóan emelkedett; szemük úgy villant össze, amint két kardpenge, kezük ökölbeszorult. Vedres ajkai keskeny csíkká préselődtek az indulattól; az erdei kép villogott emlékezetében, amikor Máriát a karjai közt tartotta s nem messze tőlük Parragh kezében lassan felemelkedett a vadászfegyver. Az ilyen támadási szándékra a pofon sem volna méltatlan felelet — suhant át agyán a gondolat; de akkor hirtelen Mária hangja csendült meg a közvetlen közelükben.

— Kivel veszekszik, Sándor?

— Hangja hideg volt, szeme nyugodtan csillogott s mozdulatai is elárulták, hogy aligha vett részt az általános vigadásban. Amint megismerte Vedrest, elpirult és önkéntelenül hátralepett. Vedres jól látta azonban, hogy tekintete Parraghra villan s a hangjában is cseppnyi diadalérzés csengett.

Mária hangja Vedresnek szólt.

— Nini, maga az? Engem keres?

Az erdész nem felelt azonnal. Hogy Parragh összeharapta a száját és szótlanul oldalhúzódtott, arra gondolt, hogy csunya játékba sodorta a véletlen és saját ostobasága. Ez a lány játszik Parraghal, tudatosan kínozza. Talán önmagával is játszik, vagy talán olyan örvényt keres, amibe készakarva beleszédülhet.

Leserű iz gyúlt meg a szájában. Elővette az ékszer-
szert.

— Nem magát keresem — mondta élesen. —
'Amit akarok, tulajdonképpen a kocsmárossal is el-
intézhettem volna. A szolgám ezt az ékszer-
találta; aligha vesztette el más, mint maga.

A lány felé nyújtotta a mellűt s Mária kételkedő
arcra, bizonytalanul nyúlt utána.

Vedres megfordult.

— Jó éjszakát.

Két lépést tett a lépcsőn lefelé, amikor Parraghi
Sándor utolérte.

— Kérem... nem akartam megbántani.

— Tudom... — bólinott az erdész. — Az is
véletlen volt, hogy tegnap rámfogta a puskát.

Ismét indult volna, de akkor meg a lány termett
mellette.

— Mi történt maguk között? Tudni akarom.

— Semmi — vont vállat Vedres. — Vagy, ha
éppen nagyon kíváncsi, a vőlegénye majd elmondja.

— Biccentett a lány felé és gyors léptekkel
ragott neki az egyszerre leszakadó éjszakának.

NEGYEDIK FEJEZET

(Egy lány elindul.)

Dél volt. Az őszi nap forró sugárzással sütött le a felhőtlen égről. A hegyoldal dús füve és a kiálló vad szikladarabok valósággal öntötték magukból a forróságot.

Vedres letette a szénégetők napszám-elszámolását. Felállt, nyújtózkodott. Maga sem tudta miért, egész nap olyan érzése volt, mintha valami nagy veszejelemtől szabadult volna meg.

Mire a fürdőtelepről hazaért, csaknem hajnalodott; volt ideje gondolkozni azon, amit a terraszon látott.

— Áron...

— Hallom — bújt elő a legény.

— Készítsd ki a vadásztarisznyámat és a puskát.
Délután lemegyek a faluba.

A legény elvigyorgott.

— Biztos?

— Mit locsogsz megint? bámult rá az erdész.

— Mért ne lenne biztos?

Áron kifelé intett.

— Abalyt vendég jön, a...

Vedres az ablakra tekintett. Az erdészház széles udvarán karcsú lány-alak lépdelt keresztül: Mária.

Az erdész elvörösödve hőkölt vissza. Aztán intett Áronnak.

— Tűnj el. És tedd, amit mondtam.

Mialatt a legény sietve kotródott, felvette tölgyfa-ággal díszített erdészkabátját. Cigaretára gyújtott éppen abban a pillanatban, amikor a leány megállt a küszöbön.

— Jó napot.

— Jó napot, Mária...

— A lány lassan közeledett. Megállt a kopott íróasztal előtt.

— Eljöttem.

— Látom.

— Magát Parragh megsértette. És annak én vagyok az oka.

Vedres elnevette magát.

— Ne képzelődjünk, Mária. Magát tegnapelőtt kissé elragadta a havas láza. Megszédítette a ritka hegyi levegő. Meggondolatlan volt én pedig elég ügyetlen, hogy pillanatra megszédültem a közelségében...

— Nem. — A lány felszegte a fejét. — Én mindent meggondoltam. Azok ott nem élnek a völgyben... az élet itt van. Ezért jöttem.

Elhallgatott.

Kigyulladt arccal nézett a férfira.

Vedres eloltotta a cigarettáját. Hangja halk volt, csaknem gyengéd.

— Téved, Mária. Mondtam, hogy mi itt a havason csaknem vademberek vagyunk. Keményebb az életünk, a szerelmünk is sokkal egyszerűbb. Maga odavaló a völgybe. Magát ott egy jó ember várja, aki megérti gyengeségeit, elnézi a hibáit. Itt boldogtalan lenne, ott boldog lehet, magától üg, hogy akarja-e...

A lány kinézett az ablakon.

— És maga? — kérdezte elfulladás.

— Én? — Vedres mosolygott. — Engem is vár az, aki hozzám való.

Elhallgatott.

Mária várt még egy kicsit, azután alig láthatóan vállat vont.

— Hát kidob... akkor... Isten vele.

— Isten vele, Mária.

Mozdulatlanul állva maradt, amíg a lány átment

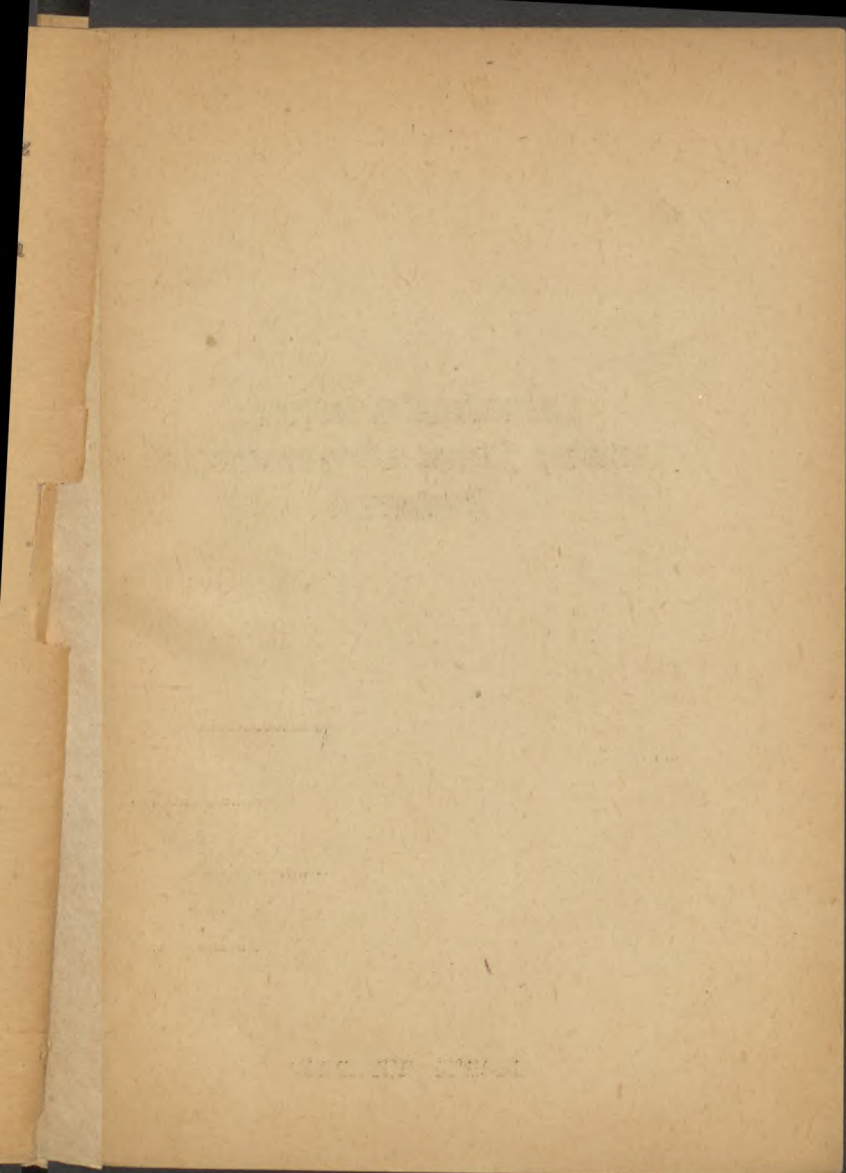
az udvaron. Azután harsány jókedvvel kiáltott ki az ajtón.

— Hé, Áron... készen vagy? Indulhatunk...

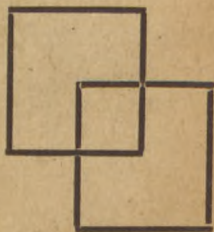
És arra a lányra gondolt, aki lent a völgyben bizonyára türelmetlenül várta.

VÉGE.

**Forgalomba hozza:
Lennert János könyvterjesztő
Budapest**

GLOBUS, BUDAPEST.

